

кирін, называ го *шаникъ недоуменныхъ шанишвъ и неключимыя памяти апостолскыя.* ²⁵⁾

Патріархъ Евтимій е светителствовалъ въ конецъ-тъ на 14-тии вѣкъ, а не, както безъ всяко основаніе мисльтъ нѣкои писатели, въ 15-тии и даже още по късно. При него още или малко врѣме слѣдъ негова-та смърть е паднѣло Българско-то царство, а за едно съ него е загинѣла и Търновска-та патріаршія. Исторія-та на това печално происшествіе ные ще разгледаме въ слѣдующи-тѣ глави, а тукъ намираме не излишно да кажемъ нѣколко думи за сношенія-та на Българска-та църква съ Русска-та до това врѣме.

Русска-та църква се появи токо въ конецъ-тъ на 10-тии вѣкъ, когато Българска-та бѣше вѣче достигнѣла до высокъ стѣпенъ въ свое-то духовно развиванье: Българія както видѣхме, имала е вѣче тогава много достойни духовни пастыри и учители, и богата църковна и духовна писменность. Още отъ само-то си начало Русска-та църква е заврѣзала тѣсни сношенія съ Българска-та, отъ която е и пріела богослужебни-тѣ си и поучителни книги, а такожде и прѣви-тѣ си духовни пастыри и учители. Една Русска лѣтопись свидѣтествова, че още равноапостолнии Русски князь Св. Владиміръ се е обръщаль къмъ съврѣменнии му Български царь Самуилъ и е получилъ отъ него „*ієреи учены и книги довольни.*“ — Като духовна храненица (питомица) на Българска-та, Русска-та църква и въ по-поздирни-тѣ врѣмена е поддържала свои-тѣ сношенія съ неѣ и се е ползовала отъ неини-тѣ духовни богатства. Тѣзи сношенія непрерывно сѣ се продължавали до само-то растуранье на Българско-то царство. Отъ много-то

²⁵⁾ Похвалное слово патріарху Евѣимію, виж. въ Граммота патріарха Каллиста С. Палаузова, 12.